

og Børgere, at de synes, at selv om det ikke er nødvendigt, skulle de dog betale Præsten for Udførelsen af det, som i Virkeligheden er hans Embedsgerning.

Det var et af de Punkter, hvor altsaa Kommunalbestyrelserne ikke have faaet Medhold i deres Indstilling. Men desuden er der et andet Punkt, som Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse synes at have lagt megen Bægt paa. D'Her. ville vel vide, hvorledes Systemet skal være, hver Kjøbenhavns Kirke skal foreløbig have sine egne Finanser for sig, sin lokale Styrkelse, og denne har efter Ministerens Forslag, der deri er forfæstet fra Kommissionens, en temmelig stor Raadighed til at holde Kirkens egne Midler tilbage til denne Kirkes Udgifter. Og naturligvis vil den gøre det. Det specielle Kirkepatronat vil naturligvis ikke lade Pengene gaa fra sig, saa længe det blot paa nogen Maade kan anvende dem paa denne Kirke. Der vil komme en Flothed og en Vist til at smykke Kirken ud, som i mange Henseender kan være glædelig, men som ikke er til Gavn for den almindelige Kirketasse her i Kjøbenhavn. Saa kommer det samlede Fællespatronat? Hvad er det samlede Fællespatronat? Det er i Virkeligheden det, som med et løjerligt Udtryk her i Loven kaldes den administrerende Direktør, en Mand, som Kultusministeren ansætter, formodentlig af sine egne Embedsmænd, som administrerende Direktør for samtlige Kirker. Og saa anføres det i Motiverne, at dette Fællespatronat, som kommer til at bestaa af et ikke ubetydeligt Antal Medlemmer, kun skal sammenkaldes en eller, naar det kommer højt, et Par Gange om Aaret; det vil med andre Ord sige, at den administrerende Direktør staar for hele Ledelsen og til Slutning, ved Aarets Begyndelse eller Ende, opgør Budgettet, og det gør han naturligvis efter de Erfaringer, han har fra sin egen Styrkelse. Saa er det, at det skal vise sig, naar dette Budget bliver gjort op, i hvilket Omfang der er Trang til Ligning i Kjøbenhavn; om man nødvendigvis skal gaa til denne 1/4 pCt., der i Loven sættes, som Maksimum. Paa dette Punkt havde Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse den bedste Tanke, at da det er Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der skal staa for hele denne Ligning og staae Pengene — det er det store Flertal af dens Børgere, der skal ubrede Pengene — var det en naturlig Tanke, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse havde i alt Fald Indstillingsret til Kultusministeriet. Alligevel faaer den ærede Minister i Motiverne: "Naar Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse som i § 39 fastsat faar Beslighed til at ytre sig

over Fællespatronatets Forslag, vil den ikke kunne fordrø mere." Det er nogle utilfredse Menninger, der sidde i Kommunalbestyrelsen. Naar de faa Lov til at skrive en Skrivelse og faa Lov til at blive hørte, hvad ville de faa mere? Saa kunne de ikke forlange mere. Ja, det har, om jeg saa maa sige, Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse for sin Villighed! Paa de to Punkter, hvorpaa de lagde Bægten, altsaa dels med Hensyn til, om Præsterne maa modtage Gaver, og dels med Hensyn til Kommunalbestyrelsens Ret til at gøre Indstilling med Hensyn til det Beløb, der skal bevilges paalignes, vil den ærede Kultusminister ikke høre paa den. Paa det ene Punkt foretrækker han at høre paa, hvad Biskopperne sige, og de ville naturligvis først og fremmest interessere sig for at faa Præstetællen fuld; paa det andet Punkt, der gælder Ligningen og Budgettet, foretrækker naturligvis den ærede Kultusminister sin administrerende Direktør fremfor Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. — Seg ved ikke, om den ærede Minister har bemærket, at Frederiksberg Kommunalbestyrelses Formand paa et Møde i Gaar Aftes — det staar i alle Aviserne — paa det bestemteste har protesteret imod, at man ogsaa for denne Kommunes Vedkommende har fraveget de Duffer og Forudsætninger, hvorunder de ere gaaede ind paa Ministeriets Forslag; man har sagt mig, at den Skrivelse, der findes astrykt i Lovforslaget for Frederiksbergs Vedkommende, indeholdt en Klausul, hvori man netop tog denne Bestemmelse, og de beklage meget, at den ikke er bleven trykt af. Men i alt Fald fastholder, at Frederiksberg Kommune nok saa stærkt som Kjøbenhavns Kommune har holdt paa, at det ikke var tilladt Præsterne at modtage Gaver. Det var den Forudsætning, under hvilken de gif ind paa hele Arrangementet, men det er paa dette Punkt, at Kultusministeren har lyttet mere til Kirkeraadet end til Kommunalbestyrelserne.

Ja, der er naturligvis meget at sige til denne store og saa udførlig forberedte Sag; men jeg skal ikke trætte den høje Forsamling mere; jeg skal blot sige, at jeg vil ikke være med til den Tvangsudskrivning i den store Stil, som der her er Tale om. Seg vil ikke være med til at indblande Kommunerne i Kirkevesenet, saaledes som det her er foreslaaet, og jeg vil navnlig ikke være med til yderligere at udvilde Statskirkevesenet og gøre Præsterne til Statsjenere med fast Gage osv. Seg vil tværtimod arbejde paa saa vidt mulig at komme bort fra denne Statskirkeordning og komme til en Realisation af det, der var Tanken og den For-